

Като отишли въ папукчийската чаршия, Дуньо и Пъйчо разбрали, че работа нѣма да могатъ да намѣрятъ, защото всичко, което по-искалъ още султанътъ, било отдавна готово, и чорбаджиитѣ-папукчии държали на работа само старитѣ си калфи и чираци, колкото да вадятъ папуци и обуца за търновчани.

Не билъ въ Търново и тѣхниятъ старъ майсторъ дѣдо Никола. Но когато следъ два дни се върналъ и тѣ му разправили, за какво сж дошли, приелъ ги на работа, докато си намѣрятъ другаде мѣсто. „Самъ азъ,“ — казалъ дѣдо Никола, — „ще помжча да ви настаня нѣкъде и добри думи ще кажа за васъ“.

И останали Дуньо и Пъйчо при своя старъ и добъръ мѣйсторъ дѣдо Никола. Пъйчо останалъ да помага въ работилницата, а Дуньо се навърталъ въ къщата на майстора да помага на баба Николица.

Ала не се минала една недѣля

и Дуньо чулъ единъ еленчанинъ да разправя въ Юсеиновото кафене, че пжтьомъ се отбилъ въ Плаковския манастиръ и отъ игумена дѣдо Софроний научилъ, че стариятъ готвачъ на манастира — отецъ Сисой умрѣлъ. Вечеръта билъ веселъ, ялъ, пилъ, шегувалъ се съ другитѣ братя. А на утринъта игуменътъ дѣдо Софроний, като не го намѣрилъ въ готварницата и помислилъ, че старецътъ се е успалъ, отишелъ да го събуди. Кога отворилъ келията и погледналъ, дѣдо Сисой изцъклилъ очи — умрѣлъ. И билъ съ сжщата весела усмивка, съ която посрѣщалъ и изпращалъ всѣки. Отъ сърдце се оплаквалъ години наредъ старецътъ и отъ него, види се, умрѣлъ.

И, какъ се случило, въ манастира нѣмало нито единъ братъ, който да знае да готви. Дѣдо Сисой, докато билъ живъ, не обичалъ да му се бъркатъ изъ готварницата, когато работи. Всичко самъ си вършилъ.